

DET KONGELIGE
BARNE- OG LIKESTILLINGSDEPARTEMENT

Justis- og politidepartementet
Postboks 8005 Dep
0030 OSLO

JUSTISDEPARTEMENTET	
02 APR 2009	
SAKSNR.:	200807634
AVD/KONT/BEH:	LOV/EP/TFJ
DOK.NR. 34	ARKIVKODE:

Deres ref
2008/07634

Vår ref
200805392-/UBEFJS

Dato
1 .04.2009

Høringssvar til endringer i inkassoforskriften - reduksjon av inkassosatser

Det vises til Justisdepartementets høringsbrev av 22.12.2008 med vedlagt høringsnotat om forslag til endringer i inkassoforskriften.

Hovedmotivet med endringsforslagene er å styrke den økonomiske stillingen til personer med gjeldsproblemer, jf. høringsnotatets side 12.

Reduksjon av maksimalsatsene for inkassosalær

Etter inkassoloven § 17 plikter skyldner å erstatte kreditors "nødvendige kostnader" knyttet til utenrettslig inndrivning. I tillegg oppstilles det i inkassoforskriften §§ 2-2 og 2-3 maksimalsatser for skyldners ansvar for kreditors kostnader ved utenrettslig inkasso.

Barne- og likestillingsdepartementet støtter forslaget om å redusere maksimalsatsene for inkassosalær. Isolert sett vil en reduksjon i inkassosalærene kun i et fåtall saker føre til at personer med betalingsproblemer "får en styrket økonomisk stilling". Salærene for utenrettslig inkasso må i de fleste gjeldssaker antas å utgjøre kun en liten andel av gjeldsmassen. Høye salærer kan imidlertid bidra til å forsterke eksisterende gjeldsproblemer, og bør derfor ikke settes høyere enn nødvendig.

Dersom det er kort tid siden kravet er forfalt vil salærene kunne utgjøre en stor andel av skyldnerens utestående til inkassoselskapet. I den grad maksimalsatsen benyttes automatisk, kan det stilles spørsmål ved om inkassokravene kan forsvares etter prinsippet i § 17 om at kun "nødvendige kostnader" skal erstattes. Kunstig høye salærsatser kan føre til svekket respekt for inndrivningssystemet og i tillegg oppleves

Det overordnede målet ved justering av salærsatsene må være at disse i størst mulig grad skal reflektere kreditors "nødvendige utgifter". De justeringer som nå foreslås i maksimalsatsene vil langt på vei ivareta skyldners interesser i å ikke bli ansvarlig for kostnader som overstiger det som er rimelig. Vi legger også vekt på at dersom det skjer en deling av kostnadene, vil "kundegruppen" som sådan bli belastet kostnadene, og dermed rammes de som betaler rettidig. En fravikelse av prinsippet om at skyldner skal erstatte de tap han påfører andre, vil kunne gi signaler som resulterer i en generell svekket betalingsmoral.

Det kan imidlertid være grunn til å diskutere om prinsippet som ligger til grunn i § 17 skal gjelde i alle situasjoner, eller om det bør åpnes i loven og evt. presiseres, for *lemping av skyldners ansvar ved særlige forhold som oppstår utenfor skyldners kontroll* (prinsipper om sosial force majeure). Dette kan for eksempel være ved plutselig alvorlig sykdom eller arbeidsledighet. Regelen i § 17 er ment å ha preventiv og reparativ funksjon ved at skyldner skal gis incitament til rettidig betaling samtidig som kreditor skal ha dekt sine eventuelle inndrivingskostnader. Ved betalingsudyktighet som beskrevet vil regelen vanskelig kunne oppfylle sin funksjon, verken på kort eller lang sikt, og lemping kan i slike tilfeller anses som en rimelig løsning. Det er vanskelig for kreditor å skille mellom betalingsevne og betalingsvilje hos skyldner. For at det skal bli snakk om lemping, antar vi i så fall at skyldner må kunne dokumentere betalingsudyktighet og årsaken til dette.

Med hilsen

for Eivind Gram-Thommen
Bodhild Fisknes (e.f.)

Hilde M. Berg
Hilde Merethe Berg